

κίβου στο χέρι με τη σιγή πέτα και σουρανότασε με τα τέσσερα τρυπητά διπλό γαζα και με τους φιογγούς τις κορδελίτσας.

Αυτό το άπλοτατο φορεματάκι μου φαίνεται εθνολοκάμωπο και εθκολόπλωτο, και γι' αυτούς τους δυο λόγους, προτιμώτερο απ' τα πολλά και πλούσια ψιλοκεντημένα που είδα.

Γι' αγωράκι μ' άρσε περισσότερο το ναφτικό. Είτανε ένα βρακιάκι άσπρο, μακρι ώς τόν άστράγαλο και φουδι κάτω, σαν του άληθινού 'Εγγλέζου νάφτη: από πάνω είχε ένα μικροσκοπικό σακιάκι πολύ κοντό, από φανελλίτσα μπλου σκούρα, άφοδράριστη, με χρυσά κουμπάκια και με τη νάφτικη τραχηλιά του πονκαμισιού βγαλμένη απ' έξω. Για μικροκαμωμένο και ντελικάτο αγωράκι είναι χαριτωμένη αυτή η φορεσίτσα.

Τα κατελλάκια τών κοριτσιών είτανε μεγαλύτερα κι από το μικρό τους και προπάντων ό τελές πολύ μεγάλος, που ξαναπέφτει και σκεπάζει το μισό γυρο, από φάρθα άχερένια και με πολλά άγοριολούλουδα η μπαζίνες. Πραχτικώτατα είναι και τα μπατιστένια κατελλάκια, γιατί αυτά πλένονται κ' είναι πάντα φρέσκα.

Για πανωφοράκια δέ χρειάζεται να μιλήσουμε τώρα το καλοκαίρι, μα βλέπω πως φοριούνται πάντα οι ούμκοι από άσπροουδερή τσοχίτσα, κι άρκετά φαρδιοί, για να μην τσαλακώνουν το φορεματάκι. Τσουρατάκια κοντά για κορίτσια κι άγώρια και γοβάνια άσπρα η χρωματισιά, είναι το συμπλήρωμα της όλης φορεσιάς.

Νά! κι ό μικρόκοσμός μας, είπα, ντυμένος με δυο πήγες ζουχαλάκι! Και γύρισα στο σπίτι μου για να γράψω στις νιές μαμάδες.

Σας Χαιρετώ.

ANNA K. ΞΕΝΟΥ

Δούλα. Διό άθρῶποι στη πόρτα, άφέντη, σε ζητούν. 'Αφέντης. 'Ηράνε μαζί; Δούλα. 'Οχι χωριστά. Έτσι ήτυχε και φτάσανε μαζί. 'Αφέντης. Τι λογής είναι ό ένας; Δούλα. Πολύ γλυκόλογος. Παρακαλεί να του κάνεις τη χάρη να σου πει διό λόγια, έτσι μια στιγμή. 'Αφέντης. Χούμ! Τίποτα δανεικά άφτός θα θέλει. Κι' ό άλλος; Δούλα. 'Ο άλλος φαίνεται άγριος σε γάτος, και θέλει να μπει με το στανιό. 'Αφέντης. 'Αφτός λογαριασμό φέρνει δίχως άλλο. Πίς τους και τών διονών πως λέει. Δούλα (άκούγεται από την πόρτα). 'Εξήλθεν.

ποδάρια, και για άφτό την έλεγον κοντοστρουμπουλη. 'Εκανε καλά άβγά κι' η κυρά της την αγαπούσε σαν παιδί της.

Τό πρωί είδανε τόν καινούργιο μουσαφίρη, κι' ό γάτος άρχισε τα ρουχαλίσματα κι' η όρνιθα τα κκαρισμάματα.

—Τι τρέχει; λέει η γριά κοιτάζοντας γύρω της. 'Επειδή δέν έβλεπε τόσο καλά, θάρρεψε το παπάκι μεγάλη και παχιά πάπια που έλασε τα νερά της.

—Καλά άφτό είναι βρεθίκι φώναζε. Τώρα θάχω κι' άβγά της πάπιας... έβδν αν είναι άσερνικιά. Θα περιμένω να δώ.

'Ετσι λοιπόν το παπάκι το κράτησε τρεις βδομάδες' μα άβγά τίποτα.

'Ο γάτος κι' η όρνιθα είτανε, να παύμε, ό άφέντης κι' η κυρά του σπιτιού, και πάντα λέγανε α'Εμείς κι' ό κόσμος, γιατί φαντάζονταν πως οι διό τους είταν ό μισός ό κόσμος, και μάλιστα ό πιο καλύτερος. Τό παπί τό μησησε να πει πως ίσως δέν είταν έτσι, μα η όρνιθα δέν ήθελε ν' άκούσει.

—Ξέρεις να κάνεις άβγά, ρώτησε.

—'Οχι.

—Τότες λοιπόν βουδίσου!

— Ξέρεις να κκαμποριάσεις; Ξέρεις να βγάσεις σπίνες, να ρουχαλίσεις;

—'Οχι.

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΧΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ * 1

Κάποτε πάλι έτρεχε άφτός μπροστά, βασιτώντας ένα κομματί κ' έρχονταν εκείνα πίσω. Τότες τους τώδινε. Φοβερό πράμα η μοναξιά, και φοβερό το τί μπορεί να δ'η, να πάθη και να κάμη ένας άθρῶπος ρημωμένος, με τα χρόνια που περνούνε!

'Εκαμε και πολύ χερότερα, με τάφταιγε η ανάγκη και τούτα, γιατί σαν τάξιώθηκε στο τέλος να φέρη τα σκυλιά του στών κατσικώνε τη μεριά, και τότες πια να γίνη το κυνήγι, όπως το έννοούσε, του βγήκανε στη μέση καινούριοι άπροσδόκητοι μεπαλάδες. Την πρώτη κατσίκ που πιάσανε μαζί ό Γιάννης και τα σκυλιά του, άφτά, που δέν είτανε μαθημένα στο κυνήγι, που είτανε μάλιστα κμηθμένα τώρα να τρώνε το κρέας, έλεγαν πως τάχρημι θάτανε δικό τους. 'Ετυχε κιόλας, το πρωτόπικστο νάσαι μικρό τρυφερό κατσικάκι, που δέν πρόφταξε με τους άλλους. Φαντάζεσαι τι λύσσα που την είχαν τα σκυλιά μας' μα πρέπει να φανταστής, και τη χαρά του Γιάννη, όταν είδε πια πως δέν πήγε ό κόπος του του βρόντου, πως δούλεβε στάληθια το κυνήγι και πως γι' άνταμοιβή του θα κέρδιζε τώραίο το κατσίκι. 'Αφρισε, άμα που βελούγκανε τα σκυλιά να τό ξετσίκουνε τους τάρπαξέ από τα δόντια, και στο θυμό του, για να καταλάβουνε, έχωσε στο στόμα του ένα κομματί από το κρέας: το σπαρταριστό, κι άρχισε να το δαγκάνη και να το μασάη. 'Αφτά όμως που κίνη τη στιγμή, θα τόν πήρανε για σκύλο σαν τους ίδιους, πεταχτήκανε, κ' ένώ έτρωγε ό άθρῶπος, προσπαθούσανε να φάνε και τούτα, τραβώντας το κομματί από τη μεριά που κρεμότανε, και τα πόδια τους άκκουμπισμένα σηκωτά στού Γιάννη το στήθος.

'Εννοίωσε τότες πως άξίζαν ένα μάθημα, και καλό μάλιστα. Τη μέρα εκείνη ό Γιάννης είχε μαζί του και μια δεκαριά σκύλους. 'Ο σκύλος που κάθησε τόσο άναπάντεχα στο τραπέζι, στο στήθος του δηλαδή, να μοιραστούνε

το φαγάκι, είτανε κιόλας ένας από τους πιο αγαπημένους του. Τόν τζάκωσε από το λαιμό με το κρέας που έτρωγε, του τόμπηξε βριαά μέσ' στα δόντια, του έδωσε μια στο κεφάλι, και τόν κρέμασε ψόφιο σ' ένα δέντρο άφηλά, μπροστά σ' όλους τους άλλους.

Τό θυμήθηκαν οι φίλοι. Τό θυμήθηκε κατόπι κι ό Γιάννης, αν και δε δίσταξε να θυσιάση άκόμη μερικούς, ως που να τους βάλη στο χέρι από τόν πρώτο στον ύστερό, και να καταλάβουνε το χρέος τους, είδεμή τους κόστιζε τη ζωή. Κι όμως ό Γιάννης είτανε από φυσικό του καλός, είχε καλή καρδιά. Μα τί γίνεσαι και τί δε γίνεσαι, σε δε βίσκες από το πρωί στο βράδυ άλλη συντροφιά παρά ζώα;

'Αλλά, να πύ και τούτηνε τη συντροφιά δέν την έβρισκε τόσο έφκολα όσο την ποίουσε. Δέ σκότωνα διόλου ό Γιάννης για να σκοτώνη. Σκότωνα ξεναντίας, για να κάμη συντρόφους περισσότερους. 'Αρχισε με τα σκυλιά πόλεμο' γιατί; για να προστατέψη τις κατσίκες' έπειτα τις σκότωνα κι άφτές, για να τις πιάση καλύτερα' στο τέλος σκότωνα και τα σκυλιά του, για νάχη συντρόφους του συνάμα και τα σκυλιά και τις κατσίκες.

'Αφτό, άργησε πολύ πολύ να το καταφέρη. 'Ο σκύλος, ως είναι κι άγριόσκυλος, οικειώνεται πύ έφκολα' η κατσίκά είναι καρίται' άγριο πράμα κι άφτή, μα η άγριάδα της θέλει χάδια' με το ξυλοκόπημα δέν πιάνεται' σκιάζεται και τραβιέται. Περήφανο και σιανάμα νόστιμο πλασματάκι με τα μάτια του τάπορημένα, με το πιγούνι που γλυκοκουνιέται και με το πήδημα το λαφριό! Πως να κάμη ό Γιάννης, να πάρη όχι μια, μα κοπάδι' άλάκαιρο και μάλιστα να το κρατήξη στη μεριά τη δική του, μαζί με τα σκυλιά;

'Ιδού πως ταχτοποίησε το κυνήγι. Καλά τουλάχιστο που δέν είχε άλλη δουλειά, και πύ στο ρημονήσι του, ότι βασταίει μέρες η μήνες σε μάς, μπορεί να βαστάξη και χρόνια, γιατί δε σε βιάζει μήτε ό καιρός μήτε τίποτις, κι ό Γιάννης πια είχε μάθει κι

* Κοίταξε φύλλα 96, 97 98, 99, 100, 101, 102, και 103.

—Τότες δέν είναι δουλιά σου να λές τη γνώμη σου όταν κουβεντιάζουν άλλοι πύ γνωστικοί σου.

Τό παπί μαζέφτηκε σε μια γωνιά καταλυπημένο. Τότες όμως άξαφνα μπήκε μέσα ό όροσερός άέρας κι' ό ήλιος, και τούδ'οκε τέτιον πόθο να τρέξει στα νερά να κολυμπήσει, που δέ βιάταξε παρά το είπε της όρνιθας.

—Τι ναι πάλι έτούτη η περιά; του άπάντησε η όρνιθα. Να τί θα πει να μην έχεις δουλιά! 'Αν έκανες άβγά η ρουχάλιζες, δε θάχες τέτιες όρεξες.

—Μά είναι τόσο άραίο το κολύμπι μέσα στα νερά, είπε το παπί, και ναν τα νιώθεις τα νερά άπάνου από το κεφάλι σου σε βουτάς ως κάτω στην πάτο.

—'Οραία γλύκα, μα την αλήθεια είπε η όρνιθα. Πρέπει να παλάθωσες, παιδί μου. 'Α θές, ρώτα το γάτο, που ξέρει τόσα πράματα, θέλει να κολυμπήσει στο νερό η να βουτάξει; ως στον πάτο; Δέ λέω πια έμένα, μα ρώτα και τη γριά που ξέρει καλύτερα παρά κανένας άλλος στον κόσμο πως θαν της καλοφανεί να κολυμπάει και να νιώθει το νερό άπάνου από το κεφάλι της.

—Δέ με καταλαβαίνεις, είπε το παπί.

—Δέ σε καταλαβαίνουμε! 'Ηθελα να ξέρω πύς σε καταλαβαίνεις εμένα. 'Οχι, είσαι πύ γνωστικός κι' από το γάτο κι' από τη γριά, δε λέω πια τόν έαφτό μου. Μή βιάσεις τέτιες ιδέες στο κεφάλι σου, παιδί μου! Σου λέω δυάρεστα λόγια, μα έτσι είναι η άληθινή η άγάπη. Προσπάθησε, λέω γώ, και κοίταξε να κάνεις άβγά, η να

μάθεις να ρουχαλίσεις, να βγάσεις σπίνες...

—'Ορα, θα δοκιμάτω την τύχη μου και θα βγώ να γυρίσω τόν κόσμο, είπε το παπί.

—'Ορα σου καλή, άπάντησε η όρνιθα.

Και το παπί βγήκε έξω και κολυμπούσε στα νερά κι' έκανε βουτιές. Μα κάθε άλλο ζωό το περιφρονούσε για την άκημιά του.

Είχε φτάσει το ψιμοκαίρι τώρα. Τα φύλλα στα δάση κιτρινίσαν, κι' έπειτα σκούρασαν, κι' ό άνεμος τ' άρπαξε και τα χορογυρνούσε έδω κι' εκεί. 'Αρχισε να κάνει κι' όλας δυνατό κρύο, και τα σύγνεφα τάβλεπες φορτωμένα χαλάζι και χιόνι. Κι' ό μαυροκόρακας καθότανε άπάνου στο φράχτη, και κρὰ κρὰ έσκουζε όλη την ώρα από το πολύ το κρύο.

Μιά βραδιά ίσα ίσα τη στιγμή που βασιλεβε ό ήλιος, βγήκε από το ρουμάνι ένα όλόκληρο κοπάδι μεγάλα όμορφα πουλιά. Τό παπί ως τότες δέν είχε ιδωμένα τίποτα τόσο όμορφο. Λάμπανε από την άσπριλα, κι' η μακριό τους οι λαιμοί είχανε μεγάλη χάρη. Βγάλανε μια άλόκοτη φωνή, κι' ύστερα άνοιξαν τις μεγάλες τους φτερούγες κι' έφεβαν από τους κρύους εκείνους τόπους σ' άλλες χώρες πύ ζεστές, πέρα από τη θάλασσα. Σηκώθηκαν τόσο ψηλά που το κλημένο το παπί ένιωσε κάτι σαν παράξενο μέσα στην καρδιά του. Γύρισε γύρω και γύρω σε ρόδα άπάνου στο νερό, τέντωσε το λαιμό του κατά τα πουλιά, κι' έβγαλε μια μεγάλη και παράξενη φωνή που,

ἀπομάθει τὴν πομονή. Λοιπὸν, ἀφοῦ καταφέρει τὰ σκυλιά του νὰ μνήσκουνε καὶ τὴ νύχτα στὸ βουνό, ἀφοῦ τὰ μπόδισε νὰ χαλνοῦνε τὸ κινῆγι του, διαλέξε μέσα σ' ὅλα τὰλλα κ' ἔβαλε στὸ μᾶτι ἓνα κοπάδι κατσίκες ποὺ ἔβουκε πιὸ σιμὰ στὸν Κεντροβούναρο, γιατί, καθὼς καὶ τὰ σκυλιά στὴν ἀνατολή, ἔτσι κ' οἱ κατσίκες στὰ βουνά τους βόσκανε κοπάδια κοπάδια. Τὸ κοπάδι ἀπτό, δὲν τᾶφινε στιγμή νὰ συχάση. Γιὼρο γιὼρο τὰ σκυλιά του κατ' ἄδός του, ὡσπου λίγο λίγο νὰ τὸ σπρώξουνε πρὸς τὰ κατοτόπια τους κάτω στὸν κάμπε, ἐνῶ προσέχανε ἀπὸ πίσω μὴπως λάχη καὶ πάνε στὰ δικὰ τους τὰ ζῶα. Μὰ γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ τέτοιο πρᾶμα, ὁ Γιάννης χρειάστηκε νὰ γίνῃ ἀκόμα πιὸ τρανὸς παρὰ ποὺ εἶτανε στὴν πῆδηση, νὰ καταντήσῃ ὁ ἴδιος ἄλλη κατσίκια, ἐπειδὴ, ὅσο κι ἂν τις τριγουρίζανε, ἀφτίς ἀνεβάνανε στὰ κορφοβράχια, κ' ἔπρεπε, γιὰ νὰ μὴ φύγουνε, νὰ τις περιμαζώνῃς σὲ καμιὰν ἀπλοτοπία. Κάθε φορὰ ποὺ οἱ φιληνᾶδες σκαρρῶσανε στοὺς γκρεμνοὺς, ὄριστε κὶ ὁ Γιάννης ποὺ τις πρόφτανε. Μπορεῖ νὰ γλυτώσανε δυὸ τρεῖς μὰ δὲν τοῦ ἔλειπε ἡ θέληση μῆτε τὸ πείσμα, κ' εἶτανε ἀξίος νὰ τρέξῃ ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ Νησιού, γιὰ νὰ ξαναπαίσῃ καὶ καλὰ ἐκεῖνες ποὺ τοῦ ξεγλιστρούσανε ἀπὸ τὴ χέρια.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Γιάννης! Τί ἄλλο νὰ κάμῃ στὴ μοναξιά του τὴν ἀλύπητη. Νὰ τουλάχιστο ποὺ κάτι κτώσθουνε καὶ ποὺ μεγαλωνε ἡ συντροφιά του. Σωστὴ κοινωνία, καὶ γιὰ νὰ μὴν εἶναι μόνος, πρᾶμα δὲν ὑπάρχει: πρὸ ὁ ἄθροπος νὰ μὴν τὸ καταπαστῇ. Πῆρε τὴν ἀνάστα του, ὅταν πιά σὺ τέλος τῶν τελῶνε εἶδε μὲ τὰ μάτια του τις κατσίκες του φερέμενες στὰ μέρη τὰ δικὰ του. Χάρηκε, γιατί ἀπτό προσπαθοῦσε χρόνια καὶ χρόνια. Χάρηκε ἑμῶς καὶ γιατί τέτοιοι εἶμαστε, ὡς καὶ σὰ δὲν ἔχομε ἄλλη συντροφιά παρὰ τὰ ζῶα μὰς ἀρᾶσει ποιητικά δὲν τοῦ ἔφταναν τὰ σκυλιά τοῦ χρειαστήκανε κ' οἱ κατσίκες.

Ἡ χροιά του ὡστόσο πολὺ δὲ διάρκεισε, γιατί μόλις ἤρθαν οἱ κατσίκες, καὶ καταλάθε πῶς ἄλλο δὲ γυρέθηκε παρὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν ὅσο γίνεται πιὸ γλήγορα. Κόπος τρομερὸς γιὰ νὰ τις βρασταζῇ. Στοχάστηκε πρῶτα νὰ τις βάλῃ στὸ μαντρί, κὶ ἀλήθεια πῆρε ζύλα, τᾶμπηξε παλούκια στὸ χῶμα καὶ τις κάθισε μέσα. Τοῦ κάκου! Ὅσο μεγάλο καὶ φαρδι κι ἂν εἶτανε τὸ ζύλινο τεῖχος, τεῖχος τὰ ζῶα δὲ σηκώνανε, προγονικά τους μαθημένα στὴ λεφτεριά. Ἡ τὸ χαλνοῦσανε μὲ τὰ κερατὰ τους ἢ ἀφρώστουσανε. Τότες ἔκαμε κάτι ποὺ τοῦ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ κάμῃ στὸ βουνό, γιατί ἔπρεπε νὰ σέρνῃ μαζί του ἀλάκαιρο κοπάδι τις ἔδισε τῆς καθεμιάς τὰ δυὸ ποδιά, ἓνα μπρῖς κ' ἓνα

πίσω, μὲ τις γερὲς περιπλοκάδες ποὺ καὶ στὴ Σάντα Κλάρα τοῦ χρησιμεῖσανε γιὰ σκοινιά. Κ' ἔτσι ἔβουσαν οἱ κατσίκες του, ἴσως ὅχι μ' ὅλο τὸ κέφι, ἀρκετὰ ὅμως γιὰ νὰ ἠρέφουνται, ἀφοῦ μπορούσανε νὰνεβαίνουνε, δίχως νὰπομακρύνουνη καὶ πολὺ, στὰ βουνά τους τὰ γάπημένα. Μὰ ἡ τεατίνια δὲν εἶναι διόλου τὸ μόνο χόρτο ποὺ τρώνε καὶ δὲν ἀναγκάστηκε ὁ Γιάννης νὰ κουβαλῇ τεατίνια στὸν κάμπε, τάχα γιὰ νὰ μὴν τοῦ ψοφήσουνε. Οἱ κατσίκες τρώγανε τεατίνια, γιατί φύτρωνε ἀφτὴ στοὺς γκρεμνοὺς, καὶ τὸ καταφύγι τους ἀπὸ τὰ γκρίοσυκα εἶταν οἱ γκρεμοί. Ξερόχορτα μπόλια εἶχε ὁ κάμπος: τίς τᾶδινε ὁ Γιάννης καὶ δὲν ἀργῆσε νὰ τις ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξη.

Τώρα συνήθισε καὶ τὰ σκυλιά του νὰ γυρέθουν ἄλλο φάγι. Ὁ καθένας ξέρεῖ πῶς τὰ σκυλιά τρελλαίνουνη γιὰ τὸ γάλα. Μὰ ποὺ νὰ τὸ ὑποψιαστοῦνε τὰ καμμένα τὰ γκρίοσυκα τῆς Μασσατιέρας, πῶς εἶχε νὰ τὰ τρέψῃ γάλα ἢ κατσίκια; Τις ἀρμεγε ὁ Γιάννης κάθε μέρα καὶ τοὺς γουστάρει τὸ πιστό τους τὸ κινούρι μὲ τὸ παραπάνω, καθὼς καὶ τὸν ἴδιο. Ἴσως γι' ἀπτό τις πείραζαν καὶ λιγώτερο. Ἀλήθεια ποὺ ἔξῃ χρόνια σωστὰ εἶχανε περάσει, ἀπὸ τὸν κερὶ ποὺ στοχάστηκε τότες ὁ Γιάννης νὰ κινῆγῃ τις κατσίκες μὲ τὰ σκυλιά του, καὶ σὲ ἀναμεταξύ, γεννηθήκανε κάμποσα ποὺ πρόφταξε νὰ τὰναθρέψῃ, ὅπως τὸ ἔνοιουσε. Τὸ πιὸ περιέργο λοιπὸν εἶτανε τώρα ποὺ καταντήσαν τὰ σκυλιά του νὰ φυλάγουν τις κατσίκες του ὡς κὶ ἀπὸ τὰ γκρίοσυκα.

Παρατήρησε ὁ Γιάννης πῶς γιὰ νὰλλαξοποισῇ τις κατσίκες δὲν τοῦ κόστισε τόσο κόπο, ὅσους τοῦ κόστισε τὰλλαξοτόπισμα τῶ σκυλιῶνε. Ἀφτίς βολέβουνηταν πολὺ πιὸ ἔφολα, δὲ νοσταλγούσανε, δὲν ψοφούσανε, μόνο ποὺ θέλανε φέριμο καλὸ κ' ἡμεροὺς τρώπους. Ἐτυχε μάλιστα καμιὰ φορὰ, γιατί πληθαίνανε τὰ ζῶα, νὰ διωξῇ μερικά στὰ βουνά. Τότες ἡ κατεβάνανε κάπατες ἢ βόσκανε κοντὰ στὴ μεριά του. Κατόπι μορφώθηκαν ἔτσι πολλὰ κινούρια κοπάδια, ἐπειδὴ οἱ κατσίκες ἐκεῖνες δὲν ξέρουνε κοπάδι περισσότερο ἀπὸ σαρῶντα ἢ πενήντα κομμάτια. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ σκυλιά. Μὲ τέτοιο τρόπο γίνουνη ἀποικίες καὶ στὸ βουνό καὶ στὸν κάμπε ἀπὸ σκυλιά κὶ ἀπὸ κατσίκες. Γιὰ τὸ χᾶτι τους, γιὰ νὰ μὴν κακομάθουνε καὶ τὰ σκυλιά, ὁ Γιάννης, σὰν ἤθελε μεζέ, πήγαινε κάτω στὴν ἀκρὴν βουνοσειρά, ἔπιανε καμιὰν ἀγρία κατσίκια καὶ τότες εἶχε τραπέζι.

Τραπέζι ὡστόσο νὰ τὸ ποῦμε, σωστὸ δὲν εἶναι. Ὁ Γιάννης δὲν εἶτανε μῆτε λόρδος μῆτε μπανκέρης. Συνήθισε ὁ δύστυχος τόσο χρόνια νὰ ζῇ μὲ τὰ ζῶα ἔτρωγε λοιπὸν κ' ἔπινε μὲ τὰ ζῶα συντροφικά. Ὡς καὶ

τὸ κρέας δὲν τοῦ περνοῦσε πιά νὰ τὸ ψήσῃ. Τοῦ φαινότανε σὰ νὰδικοῦσε τοὺς συντρόφους του, ἔμα δὲ ἔκανε σὰν καὶ δάφτους. Μὰ ποὺ πρόφτανε κίβλας; Ὅλη μέρα μαζί τους, πότε νὰ τὰ βόσκῃ, πότε νὰ τὰ σεργισινίζῃ, πότε νὰ γυρέθουνε ἀντάμα τῆ θροφή τους. Χωρατὸ δὲν εἶναι νάσαι τσοπάνης καὶ νάχῃς δικὰ σου τόσα κοπάδια, νὰ τὰ κυβερνεῖς. Στὸ τέλος σὲ κυβερνοῦνε κὶ ἀφτά. Ὁ Γιάννης δὲν μπορούσε τὴ νύχτα νὰ κοιμηθῇ, ὅντας δὲν εἶτανε κοντὰ στὰ ζῶα του. Μιὰ μέρα εἶχε πᾶει μόνος του μακριά, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ γυρίσῃ μᾶτι δὲν ἔκλεισε ὡς τὸ πρωί.

Χωρὶς τις κατσίκες του, χωρὶς τὰ σκυλιά του, Μασσατιέρα δὲν τοῦ φαινοῦνη ἡ Μασσατιέρα. Ἀκόμη καὶ καθὼς εἶτανε τὸ Νησί του, ἀκόμη καὶ μὲ τὴ συντροφιά ποὺ εἶχε, χιλίες φορὲς ἡ Μασσατιέρα καλλήτερον ἀπὸ τὴ Σάντα Κλάρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΕ'

Ὁ Γιάννης τρομάζει δέφτερον φορὰ.

Ὁ περίφημος ὁ Ῥομπινσώνας, ἀφοῦ ἔμεινε στὴ Μασσατιέρα εἰκοσι ὄχτω χρόνια, δυὸ βδομάδες καὶ δεκαεννιά μέρες, γύρισε ἤσυχος στὸν τόπο του, σὰ νὰρχότανε ἀπὸ κινενα νόστιμο ταξιδάκι, κὶ ὅταν πρωτοεἶδε ἄθροπο στὴν ἐρμιά του, ἔπιασε μαζί του τις κουβέντες, λὲς καὶ νὰ τὸν εἶχε ἀποχαιρητήσῃ ἀπὸ τὰ φές. Τόσον καιρὸ ποὺ ἀθήσε ὀλομόναχος, δὲν ξέχασε μάλιστα οὔτε μιὰ μέρα νὰ σημειῶνῃ σ' ἓνα παλούκι ὡστανε παλούκι ἀπὸ σοῦ—πῶσο βρασταῦσε ἡ ἔξορία του, τί λὲς ἢ κολοπεράσῃ του.

Ἀφτὰ κανεῖς ὑποθέτω πῶς τὰ βλέπει μόνο σ' ἓνα ρομάντιστο. Ἡ ἀλήθεια μὰς τὰ παρουσιάζει τὰ πράματα κάπως διάφορικά. Στὰ μπόδια δὲν εἶπε ὁ γέρο Ἀριστοτέλης μὰς πῶς ὁ ἄθροπος εἶναι «ζῶον πολιτικόν», ἢ σὰν προτιμάτε, πῶς δίχως συντροφιά δὲν μπορεῖ καὶ τοῦ κάκου. Ἴσως γιατί ὁ Γιάννης εἶταν ἀπόγονός του, ἄς εἶναι καὶ μακριανός, δὲν τὰ βόλεψε τόσο ἔφολα ὅπως κὶ ὁ Ἐγγλέζος. Μὲ τὸ κινῆγι, μὲ τὰ σκυλιά, μὲ τις κατσίκες, μὲ τις φροντίδες γιὰ τὰ δυὸ, μὲ τῶν καθενᾶνε τις γέννες, τις ἀφρώστιες καὶ τὴν ἀναθροφή, ὁ Γιάννης μὰς, στὴ στιγμή ποὺ βρισκόμαστε τώρα, εἶχε κατεβάσει ἄλλα τρία χρόνια, δεκαεννιά ὅλα μαζί, στὴ Μασσατιέρα, καὶ μὲ τὰ τρία τῆς Σάντα Κλάρας, εἰκοσι δυὸ χρόνια, τρία ὀλότελη μοναξιά, δεκαεννιά μὲ σκυλιά καὶ μὲ κατσίκες.

Ἀνάγκη πιστέθω καμιὰ δὲν ὑπάρχει, οὔτε κανε

καὶ τὸ βίω σκιέχτηκε μὲ τὴ φωνή του. Ἀχ ποτὲς δὲ θὰ ξεγνοῦσε ἐκεῖνα τὰ ὄμορφα καὶ καλὸτυχα πουλιά! Κὶ ὅταν τάχασε πιά ἀπὸ τὰ μάτια του, βούτηξε ὡς κάτω στὸν πάτο τοῦ νεροῦ, καὶ ξαναθαίνοντας πάλι λὲς εἶτανε σὰ λωλό. Δὲν ἤξερε πῶς τᾶλεσαν ἐκεῖνα τὰ πουλιά μῆτε ποὺ πήγαιναν, μὰ τοὺς ἐνοιθε μεγάλη ἀγάπη μέσα στὴν καρδιά του.

Κὶ ὁ χειμῶνας εἶταν τόσο κρύος. Τὸ παπὶ εἶταν ἀναγκασμένο ὅλο νὰ κολυμπᾶει ἀπὸ φόβο μὴν παγώσῃ τὸ νερό. Μὰ κάθε νύχτα ἢ τρώπα ποὺ κολυμποῦσε μέσα μίκρανε καὶ πάντα μίκρανε. Καὶ μὲ τὰ πολλὰ τὸ δυστυχημένο ἀπόκανε τόσο πολὺ, ποὺ ἔμεινε μισοπεθαμένο καὶ ὄζωσε ὁ πάγος.

Τὸ πρωί πρωί ἓνας χωριανὸς περνοῦσε ἀπὸ καί, καὶ βλέποντας τί ἔτυχε ἔσπασε τὸν πάγο μὲ μιὰ πέτρα, καὶ παίρνοντας τὸ παπὶ τὸ πήγε σπίτι του τῆς γυναικὸς του. Ἐκεῖ τὸ καμμένο τὸ πουλὶ συνέφερε πάλι.

Τὰ παιδιὰ θέλανε νὰ παίξουνε μαζί του.

Ὅμως τὸ παπὶ θαρρῶντας πῶς θέλανε νὰν τὸ πειράξουν, ἀπὸ τὸ φόβο του πῆδηξε μέσα σὲ μιὰ καρδάρια γάλα, καὶ τὸ γάλα πατάχτηκε ὀλόγυρα. Ἡ γυναίκα τότες χτύπησε τὰ χέρια τῆς, ποὺ τὸ παπὶ φοβήθηκε ἀκόμα περισσότερο, καὶ πρῶτα πῆδηξε μέσα στὴν κἀδη μὲ τὸ βούτυρο, ὕστερα μέσα σὲνα σακὶ ἀλέθρι, κὶ ἔπειτα ὄζω ἀπὸ τὸ σακὶ. Τὸ κακὸ ποὺ γίνηκε τότες! Ἡ γυναίκα ἔβαλε τις

φωνὲς κὶ ἔρρηξε τὴ ματιὰ κατόπι του: τὰ παιδιὰ σκουνο-τουφλοῦσαν τὸνα ἀπάνου σ' ἄλλο τρέχοντας νὰν τὸ πιάσουν, καὶ πιά γέλια καὶ ξεκαρδίσματα. Κατὰ καλή του τύχη, ἢ πόρτα εἶταν ἀνοιχτὴ κὶ ἔτσι ρῆχτηκε ὄζω, ἔπειτα πῆδηξε ἀπάνου σ' ἓνα σωρὸ ζύλα, ἀπὸ τὰ ζύλα πῆδηξε ἀπάνου στὸ χιόνι ποὺ ὄχι εἶχε πέσει, κὶ ἐκεῖ πιά ἔπιασε χᾶμου ἀποκαμωμένο.

Ὁ δὲ σὰς λυποῦσα πολὺ ἂ σὰς ἔλεγα τὴν πείνα καὶ τὴν κακομοιριά ποὺ πέρασε ὅλο ἐκεῖνο τὸ χειμῶνα. Βρισκότανε σ' ἓνα βάλτο, τρυπωμένο μέσα στὶς καλάμιες, ὅταν ὁ ἥλιος ἄρχισε πάλι νὰ λάμπει. Οἱ σκορδαλοὶ κελαιδοῦσαν, κὶ ἡ ἀνοιξη ἔφτασε μ' ὅλα τῆς τὰ κάλλη.

Τότες ἔνωσε τὸ παπὶ τὰ φτερά του πῶς μπορούσε νὰν τὰ παίξῃ: Ἐκαναν τώρα πιὸ δυνατὸ κρότο καὶ τὸ πήγαιναν ὅπου ἤθελε. Καὶ μιὰ ἀβγὴ, πρὶν καλοκαταλάβῃ, βρέθηκε μέσα σ' ἓνα μεγάλο περιδῶλι, ὅπου οἱ μηλιές εἶταν κατανθισμένες καὶ μιὰ ἱτιά βουτούσε τὰ κλαδιὰ τῆς, τὰ μακριὰ καὶ κρεμασμένα, μέσα σ' ἓνα ρέμα φειδωτό. Τρεῖς ὄραιότατοι κύκνοι ἐκεῖνη τὴ στιγμή ξετρύπωναν ἀπὸ τὰ χαμῶδεντρα καὶ πρόβιζαν ὀμπρός του. Χτύπησαν τις φτεροῦγες τους, κὶ ἔπειτα μπῆκαν κὶ ἀλαφροκλυμποῦσαν μέσα σὲ νερό.

—Ὁ πατάξω νὰ πᾶω κοντὰ σ' ἀφτά κ' ἄρχοντοπούλια, εἶπε τὸ παπὶ. Ἴσως μὲ χτυπήσουν ποὺ πῆγα κοντὰ τους... εἶμαι τόσο ἄσκημοὶ δὲν πειράζει ὅμως. Καλύτερα ἀφτὰ νὰ μὲ σκοτώσουν παρὰ νὰ μὲ παραδέρουν πάπιες,

νὰ μὲ τσιμπῶν ὄρνιθες, καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ τὴν πείνα τὸ χειμῶνα.

Ἔτσι ἔπιασε στὸ νερό καὶ κολύπησε κατὰ τοὺς χαριτωμένους ἐκεῖνους κύκνους. Κὶ ἀφτὰ μόλις τὸ εἶδαν κὶ ἔτρεξαν ἀμέσως νὰν τ' ἀνταμώσουνε χτυπῶντας μὲ χαρὰ τις φτεροῦγες.

—Σκοτώστε με, σκοτώστε με, ἔλεγε τὸ καμμένο σκύφοντας τὸ κεφάλι ὡς στὸ νερό καὶ καρτερῶντας τὸ τέλος του... Μὰ τί εἶδε μέσα στὸ διάφανο νερό! Τὴ ζουγραφιά του, ποὺ δὲν τᾶδειχνε βαρὺ, σταχτὸ καὶ κακοκαμωμένο παπὶ, παρὰ ὀραιότατο κύκνοι!

1904

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

— Τὶ τρώμε σήμερα, Ἐλένη; Ἐλπίζω πῶς δὲν ἔχομε πάλι σοῦπα καὶ κρύο βραστὸ.

— Ὅχι, δὲν ἔχομε σήμερα σοῦπα καὶ κρύο βραστὸ.

— Ἄ καλὰ. Τὶ τρώμε λοιπὸν;

— Κρύο βραστὸ.

νάναφέρουμε πώς ύστερος από τόν καιρό, Ικανός δέν εΐταν ο Γιάννης νάρχιστη τις κουβέντες εΐτε με καρ-
θαύρηδες εΐτε με διαβόλους, γιά τόν απλό τόν λόγο πού
εΐχε ξεμάθει κάθε ανθρώπινη λαλιά. Ο Άλέξαντρος ο
Σελκιρκής, πού εΐναι άληθινό πρόσωπο κι όχι τεχνόπλα-
στο, σε τσεσάρω χρονώ διάστημα εΐγινε βουβός, κι ώς
τόσο εΐχε τήν ίδια συντροφιά πού εΐχε κι ο Γιάννης μας,
δηλαδή σκυλιά και κατσίκες. Λοιπόν άκόμη περισσό-
τερο άποξέχασε τή γλώσσα του ο Γιάννης, πού και
στά ζωά του μιλούσε μόλις πού και πού με κάτι άσυλ-
λαβήματα ξεφωνητά, με κάτι παράξενα βραχνογρουλ-
λίσματα. Μά λεζούλα δέν ξεστόμιζε. Όσο γιά τόν βρα-
στη λογαριασμό και μερولوجι, θάρω πως στήν άρχή
προσπάθησε κατόπι μήτε τού περνούσε. Σάν τόν Σελ-
κίρκη, πού δέν κάνει πουθενά λόγο γιά καλαντάριζα,
εμαθε κι ο Γιάννης πόσα χρονία εμεινε στή Νησί του,
μονάχα όταν έβρισκε άργότερα τόν πέρσινε άπί
κείδα.

Όπως όμως εΐναι ώρα, με λίγα λόγια νά δείξουμε
σάν τί εμμοιάζε και σε τί κατάσταση βρισκόταν ο Γιάν-
νης, στήν εΐκοστή τρίτη χρονία του τής Μασσατιέρας,
δηλαδή στή στιγμή πού εμαστέ. Τό ξέρουμε πώς και
προτού φτάση άκόμα, τή πόδια του εΐχανε σκλη-
ράνει κάμποσο, τώρα πολύ περισσότερο με τόν βραχο-
πορπάτημα, τή γαστροπόνηση, τόν βουνοσκάλωμα,
κι οι πατούνες γινήκανε πέτρα σωστή. Μά τόν κορμ
του όλο, μπορεί νά πής εΐτανε πέτρα. Μήτε λιπούρ
μήτε κακκαϊριά μήτε βροχή δέν τόν πείραζε. Φαίνε-
ται μάλιστα πώς και τόν κρανίο του χόντρανε, καθώς
λένε κι άκολουθεί άφτό στή μεσημεριά τή Νησιά μας,
γιατί ο ήλιος ψήνει και δυναμώνει τόν κόκαλο. Τό
εΐχε δυνατό κι άπό παιδί, μά με τήν κάψα τής Μα-
σσατιέρας, βγήκε κάτι δυνατώτερο. Τά μαλλιά του μο-
νάχα τόν προσυλαγον κι άπό τις πιό φλογερές άχτι-
δες εΐτανε πήγερτα στάπανωκέφαλο και κρέμουνταν
πίσω ίσια με τή μέση. Κάποτε τή μαζώνε και τάδενε
σάν ήθελε νά τρέξη γλήγορα, κάποτε πάλι τάφινε και
τή νύχτα, τόν χειμώνα, τόν ζέσταιναν τή βράχη. Τά
γένεια του άπό μπρός, τόν ίδιο, σάν μάθρο μεταξωτό πο-
κάμισο, τόν σκεπάζαν τά στήθια. Τέκοφτε καμιά
φορά, καθώς και τά μαλλιά του, τόν καλοκαιρί, με
κάτι καλάμια πού τάνόμιζε στους βράχους. Μά δέν
τού έμελε και πολύ, γιατί φορεσιά καμιά δέν φορούσε
ρούχο του εΐτανε, νά πούμε, ή τριχωσιά του, όχι μόνο
στό πρόσωπο παρά σε όλο του τόν κορμί, στή βραχιό-
νια, στή χέρια, στή στήθος, στήν κοιλιά, στις γάμπες
και στή σκελιά. Στήν άρχή, όταν εΐτανε στή Σάντα
Κλάρα, ντύνουνταν άκόμη λίγο λίγο, δίχως νά τόν νοιώ-
ση, χάλασε κι έπεσε μοναχή της ή φορεσιά στή Μα-
σσατιέρα, δοκίμασε φύλλα, μαζώξε φτέρες, τις έβραψε με
περιπλοκάδες. Δέν έκανε. Δοκίμασε τότες και δέρμα
κατσίκας. Δέν έκανε μήτε άφτό. Δέν ταιρίαζε ή φορε-
σιά ούτε γιά τόν σκυλιά, ούτε γιά τόν ζωά τόν ίδια.
Έπειτα, σταναχωριούντανε κιόλας. Λοιπόν πέταξε τόν
ρούχο μια και καλή, άφου δέν τού εΐτανε και χρήσιμα
διόλου.

Δηλαδή, όχι πού δέν τού εΐτανε χρήσιμα τά ρού-
χα, μά βολετάν δέν τού εΐτανε. Όσο γιά τούτο πλθ-
θιναν οι τρίχες του παντού μεριά, κι έτσι εβγαλε
ρούχα φυσικά μοναχός του. Λένε πως ή ανάγκη φέρνει
στόν άνθρωπο και τόν χρειάζομενο τόν γανω γιά νά κάμη
ό τι θέλει. Δηγούνται μάλιστα οι φυσιολόγοι πως κάτι
ζωά, οι καμηλοπαρδάλεις, λόγω χάρη, κάνανε μακρή
λαιμό, γιά νάρπαζομε πού εφοκλα τή τροφή πού τις
φαίνονταν καλύτερη άπό τις άλλες, μά πού βρισκό-
τανε σε δέντρα κάμποσο άψηλά. Ο Γιάννης καθώς
και πολλοί νησιώτες και πολλοί Ρωμιοί, άπό γεννήσιο
του εΐτανε νά γίνη πολύτριχος. Λοιπόν μπορεί στή
Μασσατιέρα, με τόν κλίμα, νά τριχωθήκε περισσότερο,
άπό τήν άνάγκη.

(Άκολουθεί)

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :
Γιά τήν Ελλάδα αρ. 10.—Γιά τόν Έξω-
τερικό όφ χρ. 10
10 λεπτά τόν κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στά κίθκια τής Πλατείας
Συντάγματος, Όμενοίας, Υπουργείου Ο
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο-
φθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειού Σιδηρο-
δρόμου (Ομόνοια)στό καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στό
βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κι είναι γιά ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΦΑΓΕ

κι ήπνε ο Κόντε-Τραβιάτας στο Τατόι. Και
κοιμήθηκε μάλιστα και μια δυο νυχτιές εκεί.
Και κουβέντισε και με τόν Βασιλιά, λένε,
γιά χίλια δυο πράγματα, γιά στόλους, γιά
στριτούς, γιά Μακεδονίες, γιά καλή διοίκη-
ση και γιά ό,τι μπορούν νά φανταστούν Άθνα-
ναίοι ρεπορτέρηδες, πού άμα βλέπουν δυο
άνθρώπους τρανούς ή μικρούς, νά περπατούν
και νά συγκουβεντιάζομε ή κι άμα δέν ν
τούς βλέπουν, μά τόν φανταζονται
πως συγκουβεντιάζομε, κάθονται και πλά-
θουν με τήν φαντασία τους κουβέντες και
θήματα.

Θέλουμε νά πούμε πως πιθανόν ή Α. Μ.
κι ο Πρωθυπουργός του νά μη θυμηθήκανε
καθόλου τόν Έθνος στο Τατόι και νά ανταμω-
θήκανε ίσια ίσια γιά νά τόν ξεχάσουν και νά
τό ρίξουν λίγο δξω, σάν άνθρωποι πούναι κι
αυτοί. Τέτοιον δικαίωμα εΐχαν βέβαια. Και κα-
νένας δέν μπορεί νά τούς κατηγορήση άν δέν
μίλησαν καθόλου γιά εθνικά πράγματα παρά
μονάχα γιά ανθρώπινα κάτω άπό τά ίσκιερά
πλατάνια και τά μυρωδάτα πεύκα τού Τατο-
γιού. Μά άφου σώνει και καλά άλλη κουβέντα
δέν μπορούσε νά γίνη τόν Τατόι παρά εθνική,
τέτοια έπρεπε νάναι ή κουβέντα γιά νάχη δέν
τήν εθνική σοβαρότητα.

— Η Α. Μ. ποιά ιδέα έχει γιά τού στρα-
τού τήν αναδιοργάνωση ;

— Στάσου, Κόντε μου ! Πριν φτειάσομε
στρατό, πρέπει νά φτειάσομε Κράτος, άφου
Κράτος σήμερα δέν έχουμε. Γιατί, Κόντε μου,
δέν μπορείς νά πής πως δέν εΐναι μασκαρένιο
Κράτος αυτό εδω, τόν δικό μας, όταν ή Κυβέρ-
νησή του τσαλαπατάει τόν Νόμο και δέν δη-
μοσιεύει τόν διάταγμα πού νά τελειώνουν οι
εργασίες τής Βουλής, γιά νά σώση έναν έγ-
κληματία, σάν τόν Στάν, άπό τά χέρια τής
Δικαιοσύνης.

— Δέν γνωρίζετε, Μεγαλειότατε, πού ή
ανάγκη τού κόμματος...

— Γειά σου, Κόντε μου, πού συμφωνάς
μαζί μου ! Σάν μου φέρνεις πρώτα πρώτα
τήν ανάγκη τού κόμματος, πως θέλεις νά
σκεφτοίμε γιά στρατό και γιά τις άλλες ανάγ-

κες τού Κράτους ; Άσ' τα νά κουρεύονται
λοιπόν κι άς μιλήσομε γιά τόν κόμμα. Με πό-
σους λές νά βρισκεσαι τόν χυνόπωρο με τήν
καινούρια σύνοδο τής Βουλής ;

Αυτές οι κουβέντες, μάλιστα, μπορούσαν
νά γίνουν στο Τατόι, μά δέν έγιναν. Και σάν
δέν έγιναν νά σάς πούμε τήν άλήθεια, κάθε
άλλη κουβέντα — εθνική πάντοτε — ήταν πρ-
ριτή. Άς πούμε πως κι αυτή τή φορά ο Βα-
σιλιάς διασκεδάζει και θέλει νάχη πάντα κον-
τά του σάν διασκεδάση, και τόν Ριγκολέττο
του. Άν ο Ριγκολέττος αυτός τύχη νάναι Πρω-
θυπουργός, τόσο τόν καλύτερο. Η Βασιλική
διασκεδάση έχει περισσότερο γούστο.

ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ

Υποστράτηγος ο κ. Σαπουντζάκης. Τόν έφαγε ο κ.
Καρώνης πού τόν πολέμησε τόσο άγρια άπό τά ταμ-
πούρια τής Έσπερινής.

Αυτό θα πη δημοσιογραφική επιτυχία μια φορά!
Νά φξς έναν Υποστράτηγο. Κι ο Καρώνης τόν κατά-
φερε. Τόν έφαγε τόν κ. Σαπουντζάκη. Καλή του χω-
νή τώρα.

Ο άρειμάνιος αυτός πατριώτης, ο κ. Καρώνης,
δέν χωρατεύει. Δυο μέρες τώρα άγωνίζεται, όχι μέσ'
άπό τόν μέγαρο τού άείμνηστου Δραμοκαλίτη, νάπο-
δείξη πως ο κ. Σαπουντζάκης πρόδωσε τόν Έθνος
στά 97 κ' έφερε τόν όχτρο στή Λαμία. Και τάποδείξε.
Κ' έκανε τόν κ. Σαπουντζάκη νά περπατιέται τώρα
σάν κατάρθωσε, κατά Καρώνη, αυτός και μόνος, ένας
Συνταγματάρχης επί τελους, νά διευθύνη τήν τύχη
ένος Κράτους πούχε Βασιλέα, πούχε Διάδοχο γιά άρ-
χηγή τού στρατού, πούχε Υπουργό Στρατιωτικών,
πούχε στρατηγούς και ναυάρχους, πούχε χιλιάδες Κα-
ρώνηδες νά τόν υπερασπιστούν.

Μπράβο στον κ. Σαπουντζάκη σάν τόν κατάφερε.
Και μπράβο σ' εκείνους πού ζητούσαν έναν τρελλό νά
βγάλη τόν φειδί άπό τήν τρύπα—νά ξεδουλεύουν δηλ.
τά προσωπικά τους— και βρήκαν τόν κ. Καρώνη !

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ

νά υποστηρίξομε πως ο κ. Μερκούρης έπεσ' εδω στο
ζήτημα τού τύπου. Άντι νά γελάση μ' όσα τούφωλ-
λαν οι πατριώτες εφημερίδες κι οι άπορριφθέν-
τες παιδιάτροι, άνοιξε πόλεμο μαζί τους κι έκανε τόν
κόσμο νά πιστέψη—άφου τόν πήρε τόν ζήτημα τόσο σο-
βαρά—πως σ' άλήθεια αυτός έφερε τόν τύπο στήν
Άθήνα και τόν φιλοξενεί ευγενικώτατα, στο Άδρια-
νείο.

Άντι νά άνοιξη πόλεμο ο κ. Μερκούρης, μπορούσε
αξιόλογα νά βγη και νά μας πη γιατί ο κ. Παπαβα-
σιλείου κόβεται νάποδείξη πως υπάρχει τύπος και
γιατί τόν «Σκρίπ» κ' ή Άκρόπολη τού ριχτήκανε με
τόση λύσσα. Οι λόγοι εΐναι τόσο σπουδαίοι, πού αυ-
τοί και μόνι θάπειθαν τόν κόσμο και θά τόν έκαναν
και νερό άβροστο νά πίνη και φρούττα κι άγγου-
ροσαλάτα νά τρώη χωρίς νά τρέμη μήπως πάθη
τύπο άπ' αυτά.

Τά εΐπαμε όμως και στο περασμένο φύλλο, πως ο
κ. Μερκούρης έπεσ' εδω σ' αυτό τόν ζήτημα. Καθώς
έπεσ' εδω πού έστειλε τούς τρεις δημοτικούς γιατρούς
του, γιά νά πιστοποιήσουν πως δέν υπάρχει κανένα
κροσσυμα τυφικό (ένώ ο τύπος χειμώνα κα-
λοκαιρι ποτέ δέν έλειψε άπό τήν Άθήνα) και νάναγ-
κίσουν τόν κ. Παπαβασιλείου νά διατάξη τούς άρρώ-
στους του, όχι νά σηκώσουν τόν κρεβάτι τους και νά
περιπατήσουν, παρά νά πάρουν τήν πένηνα στή χέρια
τους νά πιστοποιήσουν πως κι ντυνε ύο υνε νά-
ποθά γουν άπό τύπο.

Βλέπετε λοιπόν πως τόν κατά τού Δημάρχου πό-